

Arrest

nr. 32 125 van 28 september 2009
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid,
thans de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 10 juli 2009 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 10 juni 2009 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 juli 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 september 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. MOSKOFIDIS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaarde op 24 augustus 2004 België te zijn binnengekomen, diende op 25 augustus 2004 een asielverzoek in.

1.2. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken stelde op 9 november 2004 vast dat het ingediende asielverzoek ontvankelijk was en maakte verzoekers asioldossier over aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: de Commissaris-generaal).

1.3. Op 11 april 2006 nam de Commissaris-generaal een beslissing van weigering van de hoedanigheid van vluchteling. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in.

1.4. Bij arrest nummer 28 286 van 3 juni 2009 weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.5. Op 10 juni 2009 nam de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing is gemotiveerd als volgt:

“(...) In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt (...)

het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

Op 03/06/2009 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen (1)

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 15 (vijftien) dagen. (...)”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

De procedures voor de Raad zijn voornamelijk kosteloos, zodat geen standpunt dient ingenomen te worden inzake de kosten van het geding.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt, zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien de vordering tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

3.2. Verweerder werpt in een exceptie op dat verzoeker geen belang heeft bij het ingestelde beroep tot nietigverklaring van het hem betekende bevel om het grondgebied te verlaten. Verweerder stelt dat een eventuele nietigverklaring van het bestreden bevel geen wijzigingen met zich meebrengt ten aanzien van de illegale verblijfssituatie van verzoeker en dat hij na een eventuele nietigverklaring van het bestreden bevel verplicht is om een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren aan verzoeker.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) kunnen slechts beroepen voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Artikel 52/3, § 1, van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

“§ 1. Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 11° of de in artikel 27, § 1, eerste lid, en § 3, bedoelde gevallen. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig het bepaalde in artikel 51/2.”

Artikel 75, § 2, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981) luidt als volgt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, § 1, van de wet, aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten.

Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70, van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13quinquies betekend.

De documenten die aan de vreemdeling afgegeven werden op het ogenblik dat hij een asielaanvraag indiende, en, in voorkomend geval, het attest van immatriculatie, worden afgenomen.”

Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten vermag de verweerder niets anders dan in uitvoering van artikel 52/3, § 1, van de Vreemdelingenwet en artikel 75, § 2, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat verzoeker, nu hij niet als vluchteling is erkend en hem de subsidiaire beschermingsstatus niet werd toegekend, zich op illegale wijze op het grondgebied van het Rijk bevindt, bevel te verlenen om het grondgebied te verlaten. Verweerder beschikt in deze over een gebonden bevoegdheid. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan verzoeker geen voordeel opleveren. Er dient daarom vastgesteld te worden dat verzoeker geen belang heeft bij de huidige vordering (RvS 26 mei 2005, nr. 145.080; RvS 15 juni 2005, nr. 145.960; RvS 24 oktober 2005, nr. 150.611).

De exceptie van verweerder is in de aangegeven mate gegrond.

3.3. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur – waaronder het materiële motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel – en van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State – onder meer de artikelen 18, § 1, en verder. Verzoeker betoogt in wezen dat hem geen bevel om het grondgebied te verlaten mocht worden afgegeven daar hij enerzijds op 23 mei 2009 een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft ingediend en anderzijds op 5 juli 2009 een cassatieberoep heeft ingesteld bij de Raad van State tegen het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 3 juni 2009. Hij stelt dat beide procedures nog steeds hangende zijn en dat hij de kans moet krijgen om het resultaat van beide procedures af te wachten. Hij meent verder dat verweerder bij de motivering van de bestreden beslissing de door hem ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf minstens in overweging had moeten nemen. Hij stelt dat verweerder, nu hij zich in de bestreden beslissing heeft beperkt tot een loutere verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet, niet in alle objectiviteit alle elementen in zijn dossier in overweging heeft genomen. Tot slot wijst verzoeker erop dat onder meer artikel 18, § 1, van koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State de mogelijkheid voorziet voor de verzoekende partij om te worden gehoord en dat dit recht hem de facto wordt ontnomen indien hij verplicht wordt het Belgische grondgebied te verlaten.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een aanvraag om machtiging tot verblijf de uitvoerbaarheid van het thans aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten niet opschort (RvS 6 april 2000, nr. 86.715; RvS 22 juli 2002, nr. 109.500; RvS 6 februari 2004, nr. 127.903; RvS 3 juni 2004, nr. 132.035; RvS 3 juni 2004, nr. 132.036; RvS 7 januari 2005, nr. 138.946; RvS 20 november 2006, nr. 164.950) en evenmin verhindert dat een bevel om het grondgebied te verlaten wordt betekend (RvS 3 juni 2004, nr. 132.036). Het indienen van een aanvraag die erop gericht is een verblijfsmachtiging te bekomen heeft immers geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling (RvS 12 januari 2007, nr. 166.626).

Dienvolgens valt niet in te zien waarom verweerder de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf zou moeten betrekken in de motivering van de thans bestreden beslissing, nu het bevel, waarvan het motief, met name *“verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum”*, niet wordt betwist, genomen werd op grond van een gebonden bevoegdheid.

Verzoeker kan verder niet worden gevolgd waar hij aangeeft dat hem geen bevel om het grondgebied te verlaten kon worden betekend zolang zijn bij de Raad van State ingestelde cassatieberoep tegen het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 3 juni 2009 hangende is. Verzoeker betwist immers geenszins dat de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus hem door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden geweigerd. Artikel 52/3 van de Vreemdelingenwet verplicht de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid in deze omstandigheden om te beslissen of de betrokken vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 11°, of de in artikel 27, § 1, eerste lid, en § 3, van de Vreemdelingenwet bedoelde gevallen. Een eventueel cassatieberoep leidt er niet toe dat artikel 52/3 van de Vreemdelingenwet niet toepasbaar zou zijn.

Er moet voorts worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing een motivering in rechte en in feite omvat en dat deze motivering draagkrachtig en pertinent is.

Nu de overheid is opgetreden in het kader van een gebonden bevoegdheid en niet betwist is dat voldaan is aan de vereisten vervat in artikel 52/3 van de Vreemdelingenwet en artikel 75, § 2, eerste lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, kan verzoeker ook niet gevolgd worden waar hij de schending van het materiële motiveringsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de zorgvuldigheidsplicht aanvoert.

In de mate dat verzoeker een schending aanvoert van het recht te vragen gehoord te worden overeenkomstig onder meer artikel 18, § 1, van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State, merkt de Raad op dat de omstandigheid dat verzoeker van het Belgisch grondgebied zou worden verwijderd, hem niet belet zijn verdediging te laten waarnemen door een advocaat van zijn keuze, vermits op verzoeker niet de wettelijke verplichting rust om persoonlijk te verschijnen (RvS 25 maart 2004, nr. 129.727).

Noch in de Wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, noch in hogergenoemd koninklijk besluit van 30 november 2006 wordt de persoonlijke verschijning van de verzoekende partij gevorderd. Derhalve heeft de raadsman van verzoeker steeds de mogelijkheid te vragen gehoord te worden, daar waar deze mogelijkheid voorzien is en wordt verzoeker aldus niet het recht ontnomen te vragen gehoord te worden, zelfs al zou hij reeds het Belgisch grondgebied verlaten hebben. Ten overvloede merkt de Raad op dat artikel 19, derde lid, van de Wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, de partijen niet alleen het recht geeft zich te laten bijstaan door een advocaat, maar dat artikel 19, vierde lid, van dezelfde wet alsook artikel 3, § 2, van het hogergenoemd koninklijk besluit van 30 november 2006 bovendien de bijstand van een advocaat verplichten voor het indienen van het cassatieberoep, op straffe van de niet-inschrijving op de rol en het als niet-ingediend beschouwen van het cassatieberoep, overeenkomstig artikel 5, eerste lid, 1°, van het hogergenoemd koninklijk besluit van 30 november 2006.

Het betoog van verzoeker waarbij hij een vermeende schending aanvoert van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur – waaronder het materiële motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel – en van de artikelen 18, § 1, en verder van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State, doet derhalve geen afbreuk aan de onder punt 3.2. gedane vaststelling

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk.

4. Korte debatten

Het verzoek tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig september tweeduizend en negen door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. DE BOECK